

ŞEVAL BOZYEL

Çekmeköy Mehmetçik Anadolu Lisesi

Liseler Arası Öykü Yarışması
İstanbul Üçüncüsü

KISTIRILMIŞ PORTR

Tatlıca gülümseyen hemşire artık kapıyı açmam gerektiğini ifade eden bir bakış yollamıştı, karşılaşacaklarından ödü kopan irislerime. Otuz üç yıl sonra verdiğim kararı sorguluyordum şu kalan küçük saniyelerde. Hazır mıydım? Hayır. Peki, bu imkânı bir daha elde edebilme yürekliliğini gösterebilir miyim? Asla. Hayatım bir duvardan ibaret olsaydı en büyük imzanın sahibi bu tatlı hemşireydi kuşkusuz. Ama yine de acele etmesine kızmadan edemiyordum. Kaçmıyorduk ya! Sadece terleyen ellerimin biraz üşmesi gerekti, kimsesiz ruhumun biraz sonra kavuşacaklarına dirayet biriktirmesi lazımdı.

Bağcıklarım gevşemiş diye bir bahane savurup sımsıkı bağcıklarımı açmak üzere ayaklarıma eğildim. Açtım, yanlışlıkla düğümlemiş gibi yaptım. Yanlışlıkla yaptığım düğümü çözmeye çalıştım, çözdüm, yeniden bağlamaya çalışıyormuş gibi yaptım. Bağcıklı ayakkabılar giymeyeli uzun süre olduğunu söyledim ,geçen ay beni bulduğundaki kırmızı bağcıklı çamur kaplı postallarımı hatırlamamasını dileyerek. Hatırlamış olacak ki bir hışımla ayakkabılar ile oynama hakkımı elimden aldı. Tam karşımda diz çöküp ellerimi tutup hiç sönmeyen gülümsemesinden en şefkat yüklü olanını bağışladı. Allah aşkına bir insan nasıl bu kadar po-

zitif olabilirdi? Bardağın boş kısmında yaşayan benle kıyaslamak saçmalığın dik alası olurdu tabi. Fakat en mutlu anımda dahi yüzümde bulutların yetiştiği bir kadındım, onu kıskanmamdan doğali olmazdı. Yumuşak ve hafif tombul ellerini benim uzun ince, baktığında kuraklık anımsatan ellerim ile buluşturdu.

“Geçecek Eliz, geçecek. Yüzleşmen gerektiğinin farkındasın. Zamanı gelmedi mi artık?”

Haklılığının bir balta misali zihnime düşmesinden mütevellit kafamı onaylarcasına salladım.

“Hadi o zaman.”

Ayağa kalktım. Kavgalı olduğum kapı kulpunu tutmak üzere ilerlerken beyaz önlüklü, doktor olduğu her halinden belli olan kır saçlı adam tarafından durduruldum.

“Merhaba Eliz Hanım.”

Elini sıkmak için uzattı karşılık verdiğimde ise ismimin anlamını taşıyan elimdeki yanık izine çaktırmamak gayreti içinde baktı. Evet, ismim elimdeki yanık hatıra yükünden geliyordu. Nüfus Müdürlüğüne gitmeden, darp edilmiş küçük bebeğin avuç içindeki yangını düşünüp yaratıcılığını ‘Eliz’ ismiyle taçlandırılan yetimhane müdürümüz... Bolca nezaket içeren bir baş selamı gönderdim Doktor Bey’e. Cümlelerimi tutumlu kullanıyordum. İçerde ifade kıtlığı yaşamak istemiyordum. Endişeli bakışlarla beni taradıktan sonra kaşının köşesindeki yaraya parmağı ile iki kez vurdu.

“Hanımefendi hayatına giren izleri taşımak mecburiyetinde kalıyor anlaşılan” dedi.

Tam o anda tatlı hemşiremin de kolundaki bir şeyi kapatmak istercesine kazağını çekiştirdiğini fark ettim. Kendime mi acısam yoksa insanların yaşadıklarının asıl nedeni olduğumdan kendimden nefret etmeye devam mı etsem kararsız kaldım. Gözlerimin dolduğunu fark eden yaşlı adam başını esefle salladı ve:

“İçeriye girmek istediğinizden emin misiniz Eliz Hanım? Mecbur hissetmeyin, lütfen.”

Cevap vermek için ağızımı açtığım sırada Hemşire, ondan beklenmeyecek hoyratlıkla araya girdi:

“Siz ne saçmalıyorsunuz? Selma Hanım ona zarar vermez!” dedi.

Doktor Bey ise, Hemşire sanki üç kulağı olduğunu iddia etmiş gibi bir şaşkınlığın tutsaklığında idi.

“Elindeki yara izini görmüyor musun Nazlı? Peki ya ismi? Eliz Hanım’a en büyük zararı vermiş ve verebilecek olan kişi Selma’dır. Bunu sen de biliyorsun. Artık onun yüreğini umutlandırmayı kes.”

“Faruk Bey lütfen bir kez olsun kendinizi vesveselendirmeyi bırakın ve biyolojik gerçeklerin farkında olun. Selma hatırlayacaktır. Onun yerinde kim olursa olsun pişman hisseder.»

“Ama o kadın hissetmez anlıyor musun? Selma kafasındaki iblislerle geçinmeyi tercih etti. O çok tehlikeli.”

Tartışmaları devam ediyor sesleri uyuyanları uykusundan ediyordu. Belki Nazlı Hemşirenin şefkatinin sonsuzluğunu hak etmemenden belki de Doktor Bey’in söylediklerinin gerçekliğinin bir bıçak gibi ruhuma çizikler atmasından bıkmış olacağımı ki, kader ağlarımın örüldüğü odaya girdim. Ben güçsüz, zavallı, kandırılmaya muhtaç bir böcektim ve sonum olacağımı bile bile örümceğe gitmiştim.

Odaya girdiğimde dikkatimi çeken ilk şey şuruplar ile türlü ilaçların parkeleri örtmesiydi. Bir örümcek ağı yapışkanlığı... Kapının sağında duran yatağa baktım. Bir ruhu besleyen mezarlıktan farksızdı. Yatağın bitişiğindeki komodinin üzerinde bir kakütüs ve bir çerçeve vardı. Çerçeveden gözlerimi hemen ayırdım. O fotoğraf benim gelişimle yıkılmış bir mutluluk abidesiydi. Yatağın tam başındaki tabloya baktım. Resmi görmek için biraz kıpırdandım. Gördüklerimle buz kesilen bir alev topuna dönüş-

müştüm. Sağ elimin portresi kağıda dökülmüştü. Şaheserinden gurur duyan bir ressam edasıyla sol alt köşede ihtişamlı imzası vardı. Elimdeki yarayı bu kadar iyi bilmesi, en ince ayrıntısına kadar çizmesi... Sadistçe bir eğlence mi duymuştu bunu çizerken yoksa o da benim gibi yüzleşiyor muydu? Silkelendim. Örumceğimin bilenmiş yılları en büyük silahıydı. Cesur olmam gerekiyordu. İçeri girdiğimden beri Fuat Bey ve Hemşirenin kavgası kesilmişti. Benden bekledikleri bir cesaret değildi onlar için. Zaten bir cesaret değildi bu, kaçmıştım. Ölümümü başkalarından dinlemek istemeyip ta kendisine yürümüştüm. Ona bakmamak için uzun uzun inceledim odayı. Küçücük oda keşfedilmeyi bekleyen yeni bir kıta gibi serilmişti önüme ve ben macera için yaşayan bir kâşiftim sanki. Desenlerinin eskiden güzel olduğunu tahmin ettiğim halıya baktım. Mavi çizgilerine kurumuş kan lekeleri eşlik etmişti. Şaşırmadım. Doktor Bey'in anlattıkları, telkinleri yansıdı halıya. Duvardaki aynalı saatin demir süsleri paslanmıştı. Paslanan tek şey bu değildi, birbirimize yetişemediğimiz vakit paslanmıştı. Akreple yelkovan ebelemece oynuyordu soluk soluğa. Ebe bendim. Onlar koştukça hayat benden uzaklaşıyordu. Kitaplığa baktım sonra. Bir zehrin yapıtaşlarına benzetmiştim dizilişlerini. Benim zehrimi besleyen kitaplar...

Daha fazla dikilmenin saçmalığını fark edip kahverengi deri koltuğa oturdum. Onun şeytani kırgınlığının dizginlere aldığı bedeni ise tam karşımdaki koltuktaydı. Tam karşımda oturuyordu. Aynı odadaydık. Nefeslerimiz birbirine dolanıp düğümlemiş, boğazımızdan tırmanıp aynı duvarlar içerisinde nüfus ediyordu. Tamam, buraya kadar gayet başarılıydim. Karşısına oturabilmişim. Sıra renginin merakı ile tuttuğum gözlerine bakabilmekti. Terlemiş avuçlarımı içlerimi yağmurluğum ile kurutup dizlerimde birleştirdim. Gergin mi oturuyordum? Belki de daha fazla yayılmalı, diye düşünsem bile saçmalamaya devam ettiğimde karar kıldım. Adab-ı muaşeret kurallarına göre beni

yargılama safhasını çoktandır geçmiştik, umursayacağı son şey olurdu. Belki de umursardı. Ah! Onu tanıımıyordum ki. Sadece vicdansızlığı hissediyordum kuru boğazımdan geçen su gibi. En sonunda kaldırdım kafamı. Saçlarımızın benzer kırmızılığı içimi bir an olsa yumuşatsa da ilerleyen dakikalarda kan dolu bir havuzda yüzme bilmeyen küçük bebeğin haykırıışları yükseldi her bir telden. Kifayet giysisi giymeyen kelimelerin çıplak anlamlarının, gözlerimiz buluştuğu an küllendirdiği yangının izahı yoktu. Gözlerinin içinde benim yansımamdan daha belirgin olan şey tiksintiydi. O an kendimi nasıl hissettiğimi soracak olursanız eğer, hissetmemiştim. Yoktum sanki.

Emirgan'daki laleler gibi bakıyordu. Pembe, mor, beyaz, kırmızı; ama en çok siyah bakıyordu. Uzun süre bakiıştık. Ama avuç içime sekiz saniye fazladan bakmıştı. Sonra nazarlarını benden esirgeyip pencereye kurban etti. Ölmüş ağaçların manzarasını sahiplenen pencere benden daha şanslıydı. Hüzünlüydü. Öksüz bir mazlumluk vardı tiksinti dolu gözlerinde. Bunu saklayamadı. Anlattıkları gibi bir tavır yoktu üzerinde. Tuhaf bir şekilde masum gözüküyordu. Ya da ben konduramamıştım dengesizliği ona.

Üç saat kadar sessizliğin saltanatına boyun eğdik. Bu üç saatlik sessizlikte musluktan damlayan su taneleri gibiydi bakiışlarımız. Sonra nedendir bilmem, hüznün söndürdüğü kadın bir anda canlanıverdi. Gözleri korkutucu bir cereyan ile coşuyor, kuluçkaya yatmış düzenbaz bakiışlarını ok gibi fırlatıyordu. Kitaplığın yanındaki siyah poşetten mavi bir saklama kutusu çıkardı.

“Çatlak Hayriye sabah kurabiye yapmış, Nazlı getirdi. Al al çekinme. Sivri dilli meymenetsizin tekidir, ama elinin lezzeti var vesselam.” Sesini ilk kez duymuştum. İfade edilebilecek bir ses değildi ki, zaten ses anlatılmazdı; ama erkeksi bir tınıydı. Kalın, güçlü, yeri yerinden oynatabilecek kuvvette. Boş midemi her ne kadar düşünsem de Faruk Bey'in söyledikleri zihnimde uğuldu. *İkram ettiklerini yememenizi tavsiye ederim. Laboratuwardan geçen*

ay aldıklarını bulamadık henüz. Bir an olsun umutlanmamı bu iki cümle yerle yeksan etmişti.

“Hayır, teşekkürler.”

“Niye? Faruk çokbilmiş yalan yanlış ötüp duruyor mu yoksa? Dedikoducu işte ne olacak.” dedi. Çocuksu bir sitem gibi gelse de sesinin tınısında şeytani planı bozulmuş bir eda vardı. Cevap vermedim. Yalan söylemeye lüzum yoktu. Başımı çevirdiğim sırada kitaplıkla kolon arasına sıkışmış şövale dikkatimi çekti. Öğleden bu yana odayı inceliyordum ve bunu görmemiştim. Bu şövalede birkaç kağıt birikmiş köşesinden zımbalanmıştı. Merakla çizimlere doğru ilerledim. Merak içime düşen bir fare olmuş, sabrımı yavaş yavaş kemiriyordum. Bir anda ürkütücü soğukkanlılığı ile beni durdurdu:

“Onlara bakacak gücün olduğunu sanmıyorum.” Dedi. Bu bir kışkırtmaydı ve ben tabi ki inanacaktım. Unuttunuz mu? Ben böcektim o örümcek. Aldırmadan ilerleyip şövalenin ilk sayfasını açtım. Çizimlerinin sol üst köşesinde tarih, sol alt köşesinde ise görkemli imzası vardı.

17 Aralık 1984. Kağıtta, gök kubbedeki Ay’a saplanmış kızgın bir demir aktarılmıştı. Doğum tarihimdi. Kamer ise avuç içimle aynı kaderi aynı ressam tarafından yaşamıştı.

Çevirdim sayfayı.

3 Ağustos 1997. Öyle güzel resmetmişti ki o tarihte yaşadıklarımı, buradan çıkmasının yasak ve imkansız olduğunu bilmesem beni takip ettiğini düşünürdüm. Ama hissetmişti işte.

Bu ve bunun gibi bir düzine kadar resim. Hepsini anlatmak istemiyorum. Bana kalsın. Çizdiklerini dört kez tekrar tekrar inceledikten sonra hiçkırarak ağlamaya başladım. Öyle isterdim ki ağladığımda başımı okşayıp beni teselli etmesini. O ise kahkaha attı. Ben hiçkırarak ağladım. O haykırarak güldü. Bu kadar yüzleşmenin yettiğini hatta arttığını varsayıp odanın kapısına doğru adeta koşarcasına ilerledim. Ama kolumdan sıkıca tuttu.

“O şövale benim romanım. Sen de son sayfası olacaksın. Çaresizliğini çizmeden gitmene izin vermem.”

Oturdum yatağa. Gözyaşlarımı silme gereği duymadım. Çaresizliğimi görmeye ihtiyacı vardı. Ondan aldıklarım kefarete sayardım.

Yaklaşık yarım saat sonra bitti işi. Yanına gittim. Portreyle aramdaki tek fark acımasızlığını kaleminin ucunda daha hafif tutmasıydı. Yüzleşmem sona ermişti, ama o hala yüzleşmemişti. Cesareti yok gibiydi. Onu gerçekle baş başa bırakmak için:

“Çok güzel çizmişsin, anne.” dedim ve ömrümün dilimlerini sığdırdığım odayı terk ettim. O son kelime onun çıldırışlığını uyandıracaktı. Koridan hızlıca uzaklaşırken duyduğum şey onun bağırışlarıydı.